

Legenda o mutcih.

Živel je človek. Umrle je in duša je prišla v božje nebo. Sveti Peter je hud mož in je ni pustil kar tako pred Boga. Ogledal si jo je od vseh strani, potem pa počasi vprašal:

»Kako si zaslužila nebesa, duša krščanska!«

Duša se je pa priklonila prav do tal in je molčala.

»Ponižnost,« je prvi hip spreletelo svetnika. Takoj nato se je pa razjezil: »Ampak odgovorila bi lahko.«

Duša se je pa tresla pred vrati. Bala se je grmečega glasu nebeškega vratarja. Niti dobro oblečena ni bila, mrazilo jo je.

»Iz beraške hiše je,« je pomislil Peter.

Še enkrat jo je premeril in vprašal lepše:

»Odkod pa si, prijateljica?«

Spet ni odgovorila. Vzdignila je pa obraz in sveti Peter je uzrl strašno izmučeno lice in molčeče oči. Zdelo se je svetniku, da je vse to že nekje videl, toda ni se mogel prav spomniti, kje je bilo.

»Pa bi vendar odgovorila, saj je pred nebesi,« se je jezil.

»Vsaj povej, kako ti je ime!« se je nevoljno zadrll nanjo.

Čudovito grenek smehljalj. Petra je obšlo nekaj toplega in bridkega obenem. Toda potajil se je in je zaloputnil vrata.

»Pa ostani zunaj!«

Duša je nemo gledala v zapahnjena vrata, ozrla se je po brezupni sivini jesenskega neba in sedla na prag. Ni jokala, ni se smejala, ni govorila, samo molčala je, molčala.

Potem se je tesna steza, ki vodi k nebeškim vratom razširila. Iz neznanse daljave in iz nerazločne megle so rasla ponižna bitja. Tih so se bližala duši, ki je sedela na nebeškem pragu. Komaj vidno so ji pokimala in sedla zraven nje. Za posameznimi dušami so prihajale gruče, cele trume, nazadnje je bila vsa široka cesta zagačena z molječimi obrazi.

Strašanska tišina je ustavila čas. Večnost je objela bleda lica. Tisoč lic, sto tisoč, milijon.

Milijon izmučenih obrazov.

Takrat je hodil sveti Peter po širokem hodniku za vrati. Dolgo je premišljeval, ali naj spusti tisto molčečo dušo v nebesa. Na zemlji so čudni ljudje, marsikateri bi se rad utihotapil v božje kraljestvo.

»Vprašat grem,« se je odločil.

Res je šel, ampak je dolgo hodil in medtem se je nabralo pred vrati milijon duš. Nebeščani so mu rekli, naj le spusti dušo, bodo videli, kakšna je.

»Ženska gotovo ni,« so že vnaprej presodili.

Ko pa je Peter odprl nebeška vrata, je osupnil.

Morje molčečih duš. Prav tja do nerazločnega obzorja, kjer je bilo konec božjega kraljestva, je segala množica. Duše so klečale in sedele, ko pa je odprl vrata in je v soparno tišino zarožljaj velikanski ključ, so se mahoma vse vzdignile in s hrepenečimi očmi čakale.

»Moj Bog!« se je ustrašil Peter in se prijel za glavo. Zaloputnil je vrata in hitel k nebeščanom.

Ves razburjen je planil med svetnike.

»Kaj se je zgodilo?« so se vsi začudili.

»Jož, koliko jih je pred vrati! Vsa nebesa bodo posedli!« je trepetal vratar.

»Hvala Bogu!« so dejali nekateri. »Dolgo že ni bilo človeške duše v nebesa.«

»Nič!« so se jezili drugi. »Pretesno nam bo.«

»Bog bo nebesa razširil.«

»In koliko jih je?«

»Cel milijon. Še več,« se je tresel Peter.

»Pojdimo gledat!«

Godrnjaje je šel nebeški vratar za njimi.

Vsi svetniki so se začudili, ko so skozi tesno okence na vratih zagledali množico. Potem so počasi odprli vrata in sveti Peter je s tresočim glasom zaklical:

»No, zdaj pa le naprej!«

Molče se je zgrinjala množica v nebesa. Posedla je kar prostore blizu vrat. Vse duše so pokleknile in molile v čudni blaženosti.

»Naj molijo,« je rekel Peter, »potem jih bomo vprašali, kdo so in odkod.«

Duše so molile dolgo, dolgo.

Ko so končale, jih je začel izpraševati Peter, odkod so in kako jim je ime. Žalostno so odkimavale, da ne razumejo.

»Zdaj še ne vem, kam bi jih peljal,« je vzdihoval vratar.

»Hudo so trpele,« so pravili svetniki. »Takah ni dosti pri nas. Ampak toliko naenkrat! Kakor bi ves narod umrl...«

Sveti Peter se je mučil in mučil, toda ni mogel dognati, odkod so.

Potem so se svetniki domislili:

»Glej no, iz vseh dežel smo tukaj. Naj pridejo vsi sem, svoje brate bodo menda spoznali.«

Res so prišli vsi svetniki, stari in mladi, hodili so med dušami, toda niso jih spoznali.

»Kaj ni nikogar več?« se je jezil Peter.

Tedaj sta prišla odnekod med zadnjimi še dva. Ko sta zagledala neznanško množico duš, sta se razjokala, razprostrla roke in jih blagoslovila. Nato sta še onadva pokleknila in začela z močnim glasom:

»Oče naš, kateri si v nebesih...«

Milijon glasov je trepetajoče odgovarjalo.

Ko so končali, se je vzdignil eden izmed svetnikov in povedal tovarišem:

»To je narod, ki je umrl. Milijon duš. Govoriti niso smeli po svoje, zato so postali mutci. Samo ene stvari niso pozabili: svoj pojoči očenaš so ohranili.«

Svetniki so se priklonili mučeniškemu narodu in naredili prostor. V neskončni daljavi je gorela velika Luč. Množica molčečih duš se je vzdignila in poromala k Njej.

Sveti Peter je sirmel za njimi:

»Taki ljudje, take duše!«

Potem se je razjezil nad angelčke:

»Zakaj pa ne zvonite? Zvonite! Ali ne veste, kak praznik je danes?« ...

Radivoj Rehar:

Zdaj rože ledene.

*Zdaj rože ledene na oknih cvetijo
in zunaj snežinke se v plesu vrte,
sani cingljajoče po cesti drčijo
in urane se lačne po polju pode.*

*Pri peči zakurjeni deca se greje,
zasanjana v pravljic prečudežnih čar,
neskrbno, veselo kramlja in se smeje
in nič ji za mrzle snežinke ni mar.*

*Saj v srcih je mladih še solnce pomladi,
opoj zelenečih, cvetočih livad,
in v dušah je pokoj nedolžnosti čiste
in tisoč je upov in tisoč je nad.*

*Kaj zima moreča in rože ledene,
kaj daljna in tuja, neznana bridkost,
dokler so še angeli božji čuvarji
in dokler še cvete razkošna mladost!*